

בין לובשי הגלימות השחורות במסדרון בית המשפט המחוזי בתל-אביב התבלטה לפני כחודש, קומתו של פרקליט גבוה ורזה, בלתי-מוכר לכל באי הבנין. הפרקליט עבר את המסדרון בצעדים בטוחים, וכנס לחדרו של רשם בית-המשפט, קד וביקש לאשר את הבקשה לצו-הירישה שהגיש על השולחן.

הרשם, שלום כהן, עיין בבקשה שלפניו, ביקש מהפרקליט לרשמה כחוק במשרד בית המשפט. לובש הגלימה יצא מהחדר ופנה למשרד. הוא מסר את הבקשה לידי פקיד הירשום.

אך במקום לרשום את הבקשה העיף ה' פקיד מבטים מלאי תדהמה בפרקליט שלפניו. מעולם לא ראה בקשה לצו-ירישה מנוסחת בצורה משונה כל כך. הוא עיין גם בשתי ההצהרות-בשבעה שהיו מצורפות לבקשה. הרים את גבותיו ופנה לפקיד השני.

**השכלה משפטית.** אחרי דקות אחדות ניגש שוטר במדים לפרקליט הממתין. "את תעודותיך בבקשה, ארונג", ביקש השוטר. כשראה את התעודות, הוא עצר את אדוארד רפאל, 35, מרמת-גן. בתחנת המשטרה ה' אשם האיש בשתי עבירות: התחזות כעורך-דין, ועריכת הצהרות-בשבעה בלי סמכות לכך.

שמעתי שהוא עורך-דין", סיפר שלמה לוי לשופט השלום חיים בנטל במשפטו של רפאל שהתנהל השבוע. "באתי אליו והוא אישר בפני כי הוא עורך-דין. ביקשתי ממנו לייצג אותי בבקשה לצו-ירישה, והוא הסכים תמורת שכר טרחה של חמש לירות."

השופט התיחס בחומרה למי שניסה להתגנב למחנם הסגור של המשפטנים המש' כילים. הוא דן את הפרקליט המדומה ל-100 ל"י קנס, או 20 ימי מאסר תמורתם.

פשעים

ביקור באעברה

גם ראמים התיקיים באומנות הרמאות נכ' שלים לפעמים מתוך אי-זהירות. כלל חשוב זה של "זהירות מכלי לכלי" הניח הרמאי חתחית המנוסה אליעזר הלדמן, 32, מיטו, שמעשי הרמאות שביצע בתל-אביב התפרסמו לא פעם בעתונות.

באחד מימות הקיץ החליט הלדמן להעביר את שדה עבודתו אל מחוץ לתל-אביב. הוא נסע באוטובוס דן למעברת סקיה, הקיש על דלת ראשון הצריפים.

"אני מן הממשלה", הציג את עצמו הלדמן כסווי-הגב בפני עקרת-הבית סביחה סיטית. "יש לך איגרות חוב ממשלתיות?"

סביחה לא הבינה מה הוא שואל. "איזה איגרות? מה איגרות?"

הלדמן, בעל כוח שיכנוע רב, הסביר ב' סבלנות: "בניירות של הממשלה. ניירות ש' שחת כסף."

לאט-לאט הבינה סביחה במה המדובר. היא שלפה מאחת הפינות את תיק הניירות המשפחתיים, מצאה את איגרות החוב של המלוה העממי שבפעלה פועל-ידחק, רכש לא מכבר.

**השעיר ירד.** הלדמן הסתכל בניירות. הביט בסביחה ואמר בצער: "חבל מאד. חבל מאד. הניירות כבר לא שווים הרבה." סביחה רצתה לדעת יותר. הלדמן הסביר: "זה שחה עכשיו ארבעים ושמונה וחצי לירות במקום מאה וחמש. באמת חבל מאד. תני לי את הניירות."

אחרי שעה הסבירה סביחה לשכנתה מה קרה. השכנה הבינה קצת יותר בניירות: "רימו אותך."

שהי הנשים החלו לצעוק. לקול הצעקה התאספו נשים אחרות. ביניהן נמצאו עוד שלוש נשים שחלדמן הספיק לבקרו בביתן. כמה גברים שהזדמנו למקום החלו בחיפוי שים בתוך המעברה. הם מצאו את הרמאי באחד הבתים כשהוא מסביר לעקרת-בית עולה מעיראק, על שער האיגרות שירד.

בבית-המשפט הכחיש הלדמן את הכל. אולם השופט יוסף בן-חנן האמין יותר לעדי התביעה. העיף מבט בהרשעותיו ה' קודמות של הלדמן, כולן באשמת רמאות, ופסק מיד: "יש לעצור את הנאשם עד לריצו בבית-המשפט המתוה."

בוגי-ווגי במיצעד, תווים בעמדה קרבית, שינה באמצע קונצרט, סו

צבר עליז בסמוקינג ש

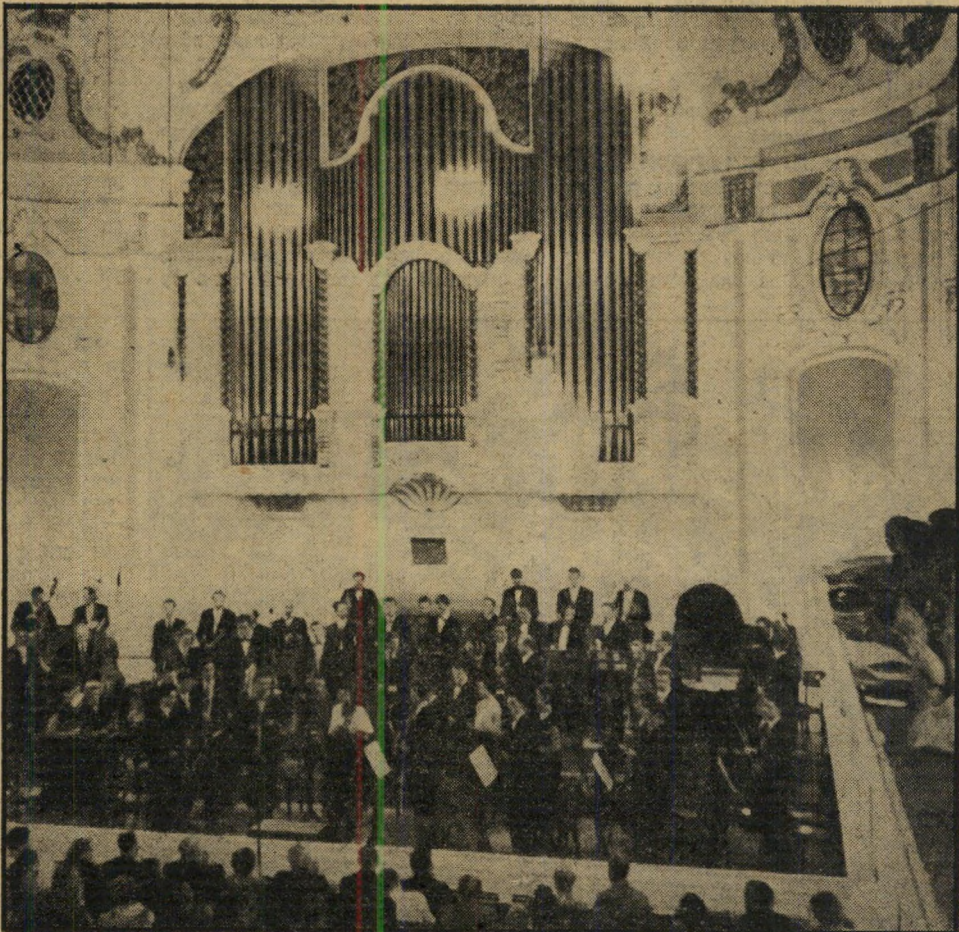
מורת צה"ל. למרבה אכזבתו נשל גבעתי. במקום שרביט-מנצחים לאחוז רובה מכודן.

הממכפים של גבעתי לא ראו את נטיותיו האמנותיות של ה' חדש. דיבוריו על מוסיקה וגני רק גיחוך. הם לא החמיצו כל להכביד במיוחד על "הארטיסט ו עם גמר אימוניו, נשלח למשלטני באחד הימים קיבל מכתב נועש רשמית. הנהלת קול-ישראל הזמ לצנח על תזמורת שרות-השידור. מפקדיו לא הסכימו לשחרר א קידיו השוטפים כדי שיוכל להתכוו החגיגי, ונועם נאלץ ללמוד את ד כשהוא נשען על שקיהחול שי חמשה ימים לפני ההופעה ריחם ה' התרבות של החטיבה, המליץ לש שיוכל להתכוון. המשת הימים הלו יום ההופעה הגיע. נועם ניצח. הב לט ושודר כעבור ימים אחדים. ביום השידור קיבל נועם רשוו להכנס לשק"ם הקצינים, בו עו היחיד של היחידה, כדי שיוכל ל ניצוחו משודר ברדיו. קציני היה בתמהון אחרי הטוראי שישב לי כשהוא מדפדף בסיי היום וממלכ בעקבות ההפגנה המוסיקלית כל נועם להיות תרבותניק.

★ ★ ★

הצנחנים רקדו

**ה יריעה על המנצח הצעיר** בכל זאת לאונים הפתאיפות לפני שעמד להתחיל קורס הממכ בו נועד הטוראי שריף להשתתף הצבה לתזמורת צה"ל כמנגן קר כשכולו מלא חרדה, שאל רס"ר המחנה בו שכנה התזמורת, להגיע הביתה פעם בשבועיים. הר שהבחור החדש מהתל בו - ש לכל סירון כי חילי התזמורת נוסו כל ערב הכיתה. הוא החליט לה



**בולצבורג** נועם, ליד דוכן המנצחים, מחווה קידה, באולם הקונצרטים המפורסם של העיר זלצבורג. הצעיר הישראלי שהה בעיר מולדתו המפורסמת של מוצרט כתמיד מן המניין בבית הספר לקומפוזיציה וניצוח, אשר אליו נתקבל תודות להצלחתו של הקומפוזיטור והמנצח הנודע איגור מרקביץ.

זכה נועם העליו היה עבור חיבור-הגמר בתנ"ך. עם גמר לימודיו בבית-הספר העממי נכ' נס לגמנסיה הרצליה בתל-אביב, בילה שעות רבות בבריכת-השחייה או בתנועות-הצופים. הראשונה שגילתה את כשרונו המוסיקלי הייתה הדסה שרמן, המורה למוסיקה של הגמנסיה. בעידודה החל נועם לנגן על פסנתר, למד לנגן גם על קרן-יער. בעזרת סטיפנידה שהוענקה לו על-ידי התזמורת הפילהרמונית, הוא הצטרף אל חוג תלמידיו של המנצח זאב פריאל, בעלה של המורה הדסה. אצל פריאל למד קומפוזיציה.

החוויה שהשיפעה על המשך השתלמותו של הקומפוזיטור-בבעתי היה חויה חזר תית דחאק. נועם ראה את הסרט פנסטיה. פרי יצירתו המצויירת של תלס דיסני. ה' צירוף הנפלא של מנגינה וצבע השאיר בו רושם עמוק. בייחוד נחרת בזכרונו הקטע הולדתו של כל צליל ותו במנגינה. על רקע התצורות וקשתות-הכנורות הופיעה צלילתו האצילית של מנצח.

נועם חזר אל מורו והכריז: "אני רוצה להיות מנצח!"

פריאל הסכים, גילה שתלמידו מתקדם במהירות במקצוע הנש. אוננו הרגישה וידיו הזרירות של נועם הפכו את הניצוח לחויה אמנותית בפני עצמה. התשבחות ששי מע מטי מוריו מלאוהו גאווה; הוא הפתיע בדרישה מלאת העזה: "אני חושב שאני יכול כבר לנצח על תזמורת קול ישראל. סדרו לי בבקשה הופעת-מבחן."

נועם עלה לירושלים, נבחן והצליח. חוזר של שרות השידור הבטיח לו שיקרא לו בבוא הזמן.

★ ★ ★

רובה במקום שרכיט

**ר פני חמש שנים** סיים המוסיקאי הצעיר את לימודיו התיכוניים והתגייס לצבא. הוא היה בטוח שישיבצו אותו בתו'

**קהל המהודר** שמילא את היכל ה' חתרבות בערב הפתיחה החגיגית מחא כף. ליאונרד ברנשטיין הניח את שרביט ה' הניצוח על הדוכן, פנה אל הקהל ואמר: "ברצוני עתה להציג בפניכם את המחבר." הגבירות המהודרות הצמידו משקפות-אר פירה לעיניהן, הגברים מתחו את צווארם בסקרנות. כולם הכינו את ידיהם למחיתא' כפיים נוספת, לקומפוזיטור הישראלי ש' חיבר את אקדמות למועד.

ברגע בו הופיע האיש על הבמה עברה לחישת-תמהון באולם. הקהל, שציפה לדמות כבודה, עטורה ברעמת-שיער מכסיפה, הופ' תע לראות צעיר קל-תנועה, בעל גורה חסובה. הקומפוזיטור לחץ את ידו של המנצח המפורסם, השתחוה לפני הקהל, קצר בחיוך את מחיאות-הכפיים הסוערות.

בנות החברה הגבוהה מדדוהו בעיניהן, ניסו לשבח בדמיון את הקומפוזיטור ה' צעיר לתוך אחת המסיכות הקרובות בביתן. ברנשטיין אחז בידו של נועם שריף, משך אותו אל דוכן המנצח, ולקול תשאות הקהל ספח על כתפו בידידות.

★ ★ ★

ככי בגלל אקורדיון

**ר נועם שריף** נולד לפני עשרים ושנים שנה, לאביו פועל הבנין. האב גבה הקומה, שעשרות שנות עמל חרשו אותה בפניו, חיוך את נועם לצניעות ועצמאות. גם כאשר שמע ממוריו של הילד תשבחות על התקדמותו בלימודים, לא ראה בכך משהו יוצא מגדר הרגיל. אולם הוא עשה כמיטב יכולתו לפיתוח כשרונות בנו.

נועם לא היה ילד-פלא מוסיקלי מראשיתו. תמונה משפחתית ישנה מראה את נועם גועה בככי, כשבת-ידודתו מנגנת באקורדיון. נטייתו הראשונה של הילד התל-אביבי, הייתה דחאק לאמנות הציר. פורטרטים של בני המשפחה ציוריו נוף ודומם שצייר, עוררו את התפעלות המבוגרים שניבאו לו עתיד מזהיר. ואילו הפרס הראשון בו



**ידי האב** נועם, תינוק בניל שלוי, אב שנה חודשים, אחוז בידו אביו, הלבוש חולצה רוסית (רובשקה) מסורתית.